

Ročník: 102 | číslo: 28 | 10. července 2022 | Cena: 15 Kč

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Téma:

Autority a rebelství

EDITORIAL

„Nic neposiluje autoritu tolik jako ticho.“ – Leonardo Da Vinci

„Touha po pravdě je umlčována odpověďmi, které mají váhu autority, s níž nelze diskutovat.“ – Paul Tillich

Není snadné postavit se autoritám. Jít proti davu, při boji za to, čemu věříme, často i proti lidem, kteří jsou nám blízcí. A přesto to nevzdát. Pokud však jde o otázku sociální spravedlnosti, rovnoprávnosti či boje proti útlaku, nezbyvá leckdy jiná možnost, než se stát rebelem.

Mnozí rebelové z dob minulých, kteří byli zatracováni společností, jsou dnes oslavováni a kladeni na piedestal - stali se právem vzory. Ať už se podíváme do řad literárních autorů, umělců, vědců... všude nalezneme zářné příklady. Od Galilea Galilei, který byl, navzdory značné kritice a opovržení, klíčovou postavou vědecké revoluce, přes Martina Luthera, Marii Curie, Mahátmu Gándhího, aktivistku za občanská práva Rosu Parks, na základě jejíhož zatčení v roce 1955 vzniklo v USA hnutí bojující proti rasové diskriminaci. Vědkyni Patricii Goldman-Rakic, díky jejímuž vědeckému nasazení, kupříkladu v tématech Alzheimerovy choroby, mozkové obrny či schizofrenie, vděčíme za změnu pohledu na chápání mozku a mysli. Mohla bych jmenovat ještě dlouho. Bez rebelů a rebelek, kteří dokázali věřit své vizi, bychom nejspíš nikdy nedospěli k pokroku. A mnozí z nich se postupem času stali morálními autoritami, ačkoli se během svého života proti autoritám intenzivně sami vymezovali. Právě autoritám i rebelům a jejich vzájemnému vztahu věnujeme toto magazínové číslo.

Přeji vám inspirativní čtení a do života nezdolnost, schopnost postavit se za to, čemu věříte, a ohradit se vůči autoritám, kterým nevěříte. Zkrátka ať máte sílu učinit krok tím správným směrem.

Josefina Hudcová

ZE ŽIVOTA CÍRKVE

Pout' na Sázavě 2022

Jako hlavní téma letošního setkání na Sázavě byla připomínka výročí 430 let od narození Jana Amose Komenského. Před bohoslužbou v místním Sboru opata Prokopa připravila skupinka bratří vhodné látkové poutače, aby s touto událostí seznámila místní obyvatelstvo i náhodné turisty...

Bohoslužbu ve sboru sloužil patriarcha ČČSH bratr Tomáš Butta ve spolupráci s biskupem pražské diecéze bratrem Davidem Tonzarem za spoluúčasti bratra vikáře a faráře ze Sázavy Ivana Bařinky,

faráře z Votic Marka Feigla a ses. duchovní Hany Tonzarové.

Po bohoslužbě byla věnována vzpomínka dílu Komenského a myšlenkám z jeho knih Malá a Velká Didaktika i postřehům z knihy Labyrint světa a ráj srdce. Bylo zdůrazněno, že podle Komenského zásad je třeba pedagogickou výchovu rozvrstvit podobně, jak se děje u přírodních cyklů. Počátek výchovy – jaro je určen pro další rozkvět s vytvářením podmínek pro zrání v létě, pak k podzimnímu dozrání až k využití plodů v zimních měsících. Podle Komenského doporučení je nutno naučené poznatky doplňovat a upřesňovat podle nejnovějších poznatků až do dob vyšších akademických studií.

Na děti naše členky z ústředí církve pamatovaly přípravou pestrých her, na dospělé pak kvízy s tematikou znalostí o Komenském a jeho rodině.

Úspěšné setkání poutníků bylo proloženo ochutnávkami jídel a nápojů na místě pořízených i přinesených poutníky z domácí výroby. Při diskuzích se také hovořilo o „Projektu Komenský do škol“.

Velký dík za přípravu setkání na letošní pouti patří především pracovnícím z ústředí církve, ale také pomocníkům, kteří poněkud netradiční prostředí místní velké stodoly připravili. Závěr setkání byl zpestřen hudebním doprovodem od místních umělců. Těšíme se na shledání v příštím roce dle tradice. S radostí zaznamenal

Čestmír Holeček

Náš farář Phaniel Osweto získal cenu Trebbia

Dne 12. června se ve Španělském sále Pražského hradu konal 20. ročník předávání mezinárodních cen Trebbia. Při této prestižní mezinárodní události se oceňují zejména umělci, mecenáši a podnikatelé, často známé osobnosti, jako například zachránce židovských dětí sir Nicholas Winton, muzikant Ronnie Wood, muzikant a politický aktivista Bob Geldof, náš Václav Havel, skupina Čechomor či sochař Olbram Zoubek. Mezinárodní ceny Trebbia jsou udělovány v následujících kategoriích: za podporu kultury a umění, za tvůrčí činnost, za přínos k dialogu národních kultur, cena za celoživotní dílo.

Za přínos k dialogu národních kultur získal v tomto roce cenu Trebbia Phaniel Osweto (*1978), farář kladenské náboženské obce naší církve, který je původem z Keni a po celý život se angažoval v charitativních projektech, v poslední době zejména v projektu Afrika Afrike. Zde se od roku 2009 podílel na vybudování počítačového centra, základní školy a dětského domova.

Cenu předali strahovský opat Daniel Peter Janáček a Leoš Ryška, farář a ředitel Televize Noe. Večer bylo možné sledovat v přímém přenosu na České a Slovenské televizi, o několik dní později jej mohli vidět rovněž diváci televize Noe.

KB

Týdeník Církve československé husitské. Vydává: Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 160 00 Praha 6.

Vedoucí redaktorka: ThDr. Klára Břeňová, redaktori: Mgr. Josefina Hudcová, Mgr. Ervín Kukuczka, Milan Udržal, grafik.

Šéfredaktorka Cesty: Mgr. Jana Krajičířiková. Tel. redakce: 220 398 107; e-mail: cesky.zapas@ccsh.cz, tisk: Grafotechna plus. Distribuce a reklama: ADLEX, spol. s r. o., Xaveriova 1888/45, Praha 5 150 00. Redakce si vyhrazuje právo na úpravy a krácení příspěvků.

Předplatné: Mgr. Dagmar Pišová, tel.: 220 398 117, e-mail: prodejna.blahoslav@ccsh.cz

Rozloučení se vzácnou rebelkou

Ve středu 15. června 2022 v pozeňnaném věku 93 let se uzavřela pozemská pouť bývalé předsedkyně rady starších a svého času i starostky v Rudné u Prahy, politické vězeňkyně z 50. let Milušky Havlůjové. Poslední rozloučení v Husově sboru v Rudné u Prahy vykonala 22. června 2022 farářka Renata Wesleyová, za pozůstalé, přátele a Církev československou husitskou se s Miluškou rozloučil Martin Jindra, jehož slova zveřejňujeme níže:

L. P. 22. 6. 2022,
Rudná u Prahy, Husův sbor

Milý Tomáši, milá Renato, zarmoucená rodino, vážení přátelé,

přišli jsme se dnes do Husova sboru rozloučit a poděkovat za dar života nám drahé Milušky Havlůjové. V květnu oslavila pozeňnaných 93 let. Když mi Renata minulý týden volala, že se Miluška ve středu večer v tichosti, pokoji a v prostředí svého domova odebrala k Tomu, který nám ji na svět poslal, oba nás s Renatou napadlo, že ji měl Pán Bůh rád. Konečně už po Miluščině zatčení v roce 1953 v Bartolomějské ulici se jí dal poznat, když v mezní životní chvíli poponesl její kříž, aby na modlitbách překonala pokušení a nepřidala se na stranu nelidskosti. Prožila chvíle, jež zachytil Martin „Magor“ Jirous v jedné ze svých modliteb:

O MILOST, PANE BOŽE, PROSÍM,
PRO VŠECHNY, PRO NÁS,
KTERÉ TVŮJ SYN ZACHRÁNIL
SVOJÍ SMRTÍ KŘÍŽE,
VOLÁM TĚ VROUCNĚ SKRZE
MŘÍŽE.

Celý život si tyto okamžiky Miluška pamatovala a vryly se do osudu celé její rodiny.

V květnu uplynulo už 10 let, kdy jsme se v tomto sboru loučili s Miluščiným osudovým chlapem, manželem Miroslavem. Lásku v dobrých i těžkých časech si slíbili v červnu 1950. Prožili dvašedesát let společného manželství, které bylo pozeňnáno dvěma dětmi. Pokaždé, když jsem přicházel do jejich rodiny, cítil jsem, jakou kotvu a zázemí Miluška a Tomáš s Renatou v tátovi měli. Věděl totiž, že být světlem světa neznamená oslňovat, ale tiše spolehlivě planout. Jo a vždycky taky u nich doma voněl česnek, který si Miroslav dopřával každý den.

Nebeský Otec dal naší milé Milušce zakusit i něco z utrpení svého Syna. Strach o tátu, který se za války zapojil do odboje a musel žít v ilegality, modlitby za

Vězeňská fotografie

M. Havlůjová v Rudné, 2008

maminku uvězněnou v Terezíně, dvojí nespravedlivé odsouzení otce po válce, vlastní věznění a odloučení od syna v letech, kdy mámu nejvíc potřeboval, a dalo by se ještě v mnohém pokračovat. Je přirozené, že každý z nás jde raději životem vyloženým květy. Ale životní zastavení, při nichž zůstávají jen trny a hloží, jsou pro nás neméně určující a proměňující. Právě v nich přestáváme být jen vzdálenými pozorovateli života a stáváme se jeho bezprostředními aktéry. A skrze zkušenost nesení vlastního kříže i my můžeme usnadňovat život lidem kolem nás, kteří ztrácejí sílu, odvahu a naději. Miluščin příběh všechny tyto atributy v sobě nesl a mnohé, jak jsem měl sám možnost opakovaně zažít, sílil a inspiroval. A proto člověk, který usiluje o naplnění

svého poslání starat se o rozjittený svět a obnovovat v něm pramen lidství, nikdy nezemře, protože hrob není posledním slovem z nebes.

Dovolte mi ještě malou osobní doušku závěrem. Když Miluška Havlůjová opouštěla ve středu večer tento svět, přiletla na parapet našeho bytu bílá holu-

bice s hnědým nadýchaným límcem. Připomínám, že Miluška byla krátce na začátku 50. let též modelkou. Nikdy předtím jsme takovou holubici u nás neviděli. První si jí všimla devítiletá Andělka. Holubice seděla na stejném místě tiše a klidně několik hodin, přestože ji naše čtyři děti stále okukovaly a rozptylovaly. Odletěla až po půlnoci. A tak když jsem se dozvěděl, že Miluška odešla právě toho večera, vybavil se mi její příjezd na Andělčiny křtiny do Příbrami a vnímal jsem celé to tajemné setkání jako znamení a poslední rozloučení. Tak dobrý let, Miluško, už jsi jistě mezi svými v teplé Boží naruči. AMEN.

Martin Jindra

Miluška Havlůjová jako manekýna v roce 1950

Vztah rebelie a autority

Rebelství by se dalo vysvětlit jako konflikt s autoritou. Zajímavé ale je, že takový rebel obvykle zároveň představuje autoritu a mnoho autorit muselo alespoň část své působnosti být v nějakém ohledu rebelem. Rebel ostatně většinou porušuje pravidla, která stanovuje autorita. Ale když rebel zvítězí, sám se stane autoritou a stanoví nová.

Příklady můžeme vidět všude ve velkých příbězích lidstva, v historii, v Bibli, v legendách a zároveň v našich každodenních životech.

Například takový Mojžíš. Byl to spíše rebel, nebo autorita? Podle mého názoru to nejde říct, byl obojí. Dokonce se narodil z rebelství. Na samém počátku svého života se jeho matka dopustila porušení zákona, když mu zachránila život. Když pak Mojžíš zabil dozorce, nebylo již pochyb o tom, že rozhodně nebyl řádným a slušným občanem. Dost možná se stal autoritou vyvolenou Bohem právě pro své rebelství. Bůh má podle všeho rebely velmi v oblíbě. Otázkou je, jaké rebely. Všechny rebely, nebo jen ty, kteří zastávají jistý druh stanoviska a kteří by se neodvážili k rebelii i proti němu?

Rebelie byla pro lidi vždy něčím přitažlivým. Vyzařuje z ní síla, odhodlání a nepochybně právě i autorita a respekt. Co je ale také zcela nepochybné, že autority ji rády nemají, alespoň ne tehdy, kdy je páchána proti nim. Vztah vládnoucí autority, a tím můžeme myslet klidně i jen hlavu nějaké dětské party, a rebela, což může být jednotlivec, ale klidně i celé hnutí, je velmi zvláštní věc. Jsou ve sporu, ale mají tolik společného. Kde je ona hranice nenávisti a respektu? Největší autoritou světa je zcela nepochybně Bůh. Vesmír. Osud. Božstvo. Síla. Karma. Morálka. Zkrátka to, v co lidé věří. A je docela jedno, jaké jméno nebo jaké příběhy tomu přisuzují. Je to všudypřítomná autorita, podle které by se mělo žít, i když málokdo ví, proč vlastně.

Pokud je tomu tak, pak se ale sama nabízí myšlenka, že největším rebelem je Satan. Ďábel. Zlo. Temné síly. Pokušení. To, co každý z nás cítí, ví, že to tam někde je. Bojíme se toho, ale zároveň nás to podivně přitahuje a rozhodně vůči tomu chováme i určitý respekt. Je to „ta druhá“ autorita, o které nikdo nemluví jako o autoritě, aby se neurazila autorita dominantní, ovšem víme sami, jak to doopravdy je.

Podobně, jako když se náš nadřízený dohaduje s někým, kdo je sice jeho podřízený, ale stále je výše postavený než my a může nám způsobit velké nepříjemnosti a zároveň nám hodně nabídnout.

Ale ještě zajímavější otázkou, než otázkou, jaký vztah my máme k těmhle dvěma, je otázka, jaký vztah oni mají mezi sebou.

Bere Bůh Satana jako rebela, nebo jako nižší autoritu, kterou je potřeba respektovat?

Bere Satan Boha jako autoritu? Považuje Satan sám sebe za autoritu, nebo by sám dal přednost onomu označení rebel?

Je v tom vůbec nakonec nějaký rozdíl? Co když je rebel a autorita úplně to samé, jen v jiné vývojové fázi a s jiným postavením, jako motýl a housenka?

Slova to jsou každopádně náhodově o dost jiná. Autorita ze své podstaty doslova nutí, aby ji níže postavení lidé respektovali. Bud' toho dosáhne přirozeně, svým šarmem a schopnostmi, nebo

násilím. Rebel často zcela opovrhne jakýmkoli autoritami. Popírá je nebo je provokuje a snižuje. Sám se pak ale, pokud je úspěšný, stane onou autoritou. A pokud není úspěšný, zmizí.

Celý příběh o Bohu a Ďáblu stojí na tomto principu. Jednoho dne se Satan buď stane Bohem, nebo zmizí. Celá historie a mezilidské vztahy také. Dokonce i evoluce a vztahy mezi zvířaty. Znamená tedy vztah autority a rebelství naprostý základ celého fungování tohoto světa? Jakýsi nevysvětlitelný koloběh událostí, který se děje buď za nějakým dávno stanoveným účelem, kdy Bůh sám rozhodl, že stvoří rebela, který s ním pak rozpohybuje celý svět, tak jako magnety potřebují dva póly, a nebo je to něco, proti čemu ani Bůh nic nezmuže, a tudíž je tento princip ještě výš než on? Je snad tento princip sám tou nejvyšší autoritou? Že každá autorita dává vznik svému rebelu a žádný rebel se neobejde bez autority? Co když je právě Satan to, co z Boha

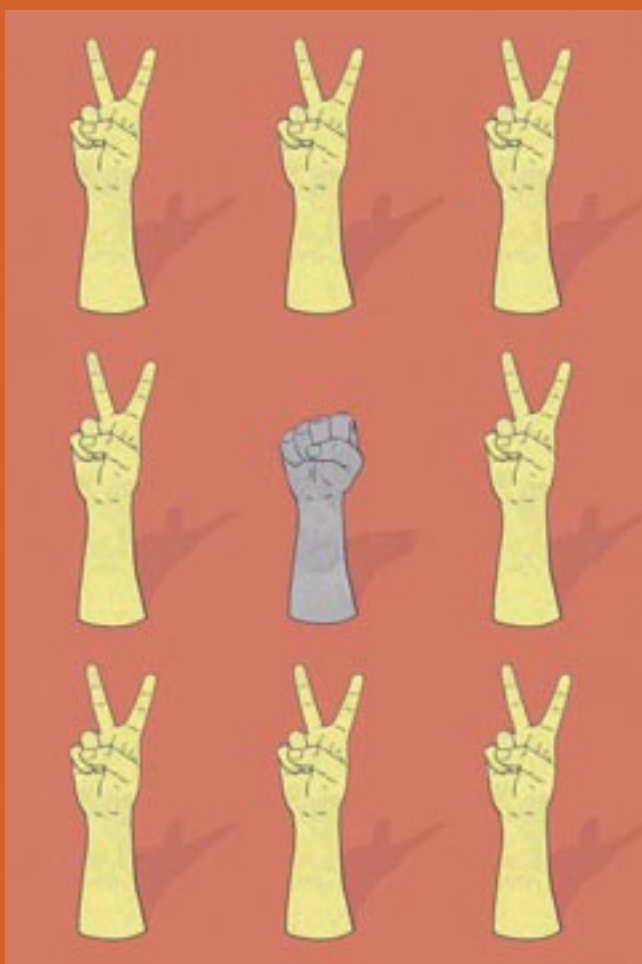
činí tak silnou autoritu?

Není na nás, abychom našli odpovědi na takto abstraktní a velké otázky. I kdyby nám ty odpovědi spadly z nebe, kdo z nás by jim, upřímně řečeno, jen tak uvěřil, že?

My si snad můžeme akorát pečlivě volit své autority, za kterými půjdeme. A je jen na nás, jestli onou autoritou bude již vládnoucí autorita, a nebo to bude teprve autorita na vzestupu, tedy rebel.

No jistě, a pak je tu ještě ona třetí možnost, o které se nemluví, dokud si ji někdo nezvolí.

Lucie Krajčířiková
NO Praha-Michle

NAD PÍSEMEM

Jdi a jednej také tak

L 10,25-37

Milé sestry a milí bratři, **POKOJ VÁM!** Celé to úžasné podobenství zakončuje Ježíš slovy: „**JDI A JEDNEJ TAKÉ TAK.**“ Říká tím vlastně: buď jako milosrdný samaritán, všiměj si lidí, kteří potřebují pomoc, a nezůstaň s rukama v klíně! A musím říci, že v tomto jsem na nás Čechy opravdu pyšná. Začal covid a všichni solidárně šli roušky. Hurikán řádil na Moravě a mnoho lidí dalo nejen mnoho peněz, ale i vlastních sil, aby pomohli. Začala válka na Ukrajině a i v tu chvíli jsme začali pomáhat, jak jen jsme mohli, a otvírali jsme opět nejen peněženky, ale i srdce a své domovy těm, kteří to potřebovali... Bohužel ale dokážeme být jako ten samaritan z toho podobenství jen na chvíli. Po pár měsících covidu jsme už přestali být

solidární, ale začali se hádat, zda očkovat, nebo ne. Na postižené na Moravě už si také ani nevzpomeneme. A chuť pomáhat Ukrajincům už také pomalu opadá... Po nějakém čase se naše samaritánské jednání proměňuje v jednání kněží a levitů, kteří se chtějí problémům vyhnout. Nekoukáme nalevo ani napravo, raději nevidíme žádné „polomrtvé“ u cesty, abychom si nekomplikovali svůj život. Vyhnout se problémům druhých lidí je totiž jednodušší, stačí nám přece ty naše. A nakonec končíme postojem toho zákoníka, který chtěl Ježíše zkoušet. Snažíme se své jednání a často i nejednání ospravedlnit. Vymluvit se, proč to nešlo, najít nějakou poučku či biblický verš, klíčku, proč něco splnit nemů-

žeme. I když správnou odpověď známe. Zákoník ví, co má dělat, aby se dostal do Boží blízkosti! Ví, že má milovat Boha a milovat bližní. Ale chce si to udělat jednodušší – kdo je můj bližní? Chce se ospravedlnit, dobře ví, kdo jeho bližní je – že to může být kdokoliv, ale zkouší to, chce slyšet, že bližní je ten, kdo patří ke stejnému národu, kdo věří ve stejného Boha... Ale Ježíš svou odpověď posouvá dál a vlastně mu říká, neřeš a nezkoumej, kdo je bližní pro tebe, ale snaž se, abys ty byl bližní pro druhé.

„**MILUJ SVĚHO BLIŽNÍHO JAKO SÁM SEBE!**“ Je potřeba pomáhat, je potřeba v pomoci vydržet, ale je i třeba nezapomínat na sebe a žít svůj život. Někdy je tou pomocí i to, že seženeme pomoc někomu jinému. I to vlastně udělal ten Samaritan – ošetřil akutní rány na místě a odvezl do hostince. Ale zájem neztratil: „**AŽ SE BUDU VRACET, BUDE-LI TĚ TO STÁT VÍC, JÁ TO ZAPLATÍM.**“ Znat své hranice, kdy ještě můžu pomoci já a kdy už na to nestačím, je těžké.

A vlastně plnit to přikázání: „Miluj bližního svého jako sám sebe!“, je velmi obtížné. Jak najít tu správnou rovnováhu mezi tím být tu pro druhé a zároveň mít se rád. Jak nebýt sobec a zároveň neztratit sám sebe?

To je něco, co se musíme od Hospodina učit. Musíme se učit poznávat jeho velkou lásku k nám, abychom i my mohli alespoň zlomkem této lásky takto milovat jeho a lidi kolem nás. A to se nemůže dít jinak než pokusy a omyly! A tak někdy jsme na chvíli pomáhající samaritáni, jindy obcházející kněží a nebo vymlouvající se zákoníci. A Pán Bůh nás má v každé té roli rád, a to pro nás může být inspirací a hnacím motorem pro to, abychom plnili ta Kristova slova: „Jdi a jednej také tak.“ Amen.

Františka Pospíšilová

Pane Bože,
kéž umíme být bližními pro druhé.
Kéž v pomoci umíme vytrvat.
Kéž známe své hranice a dokážeme
v rovnováze milovat druhé i sebe.
A hlavně kéž naše srdce, mysl i duše
jsou plné tvé lásky.

5. NEDĚLE PO SVATÉM DUCHU

Ochraňuj mě jako zřítelnicí oka, skryj mě ve stínu svých křídel. Ty sám vynes nade mnou rozsudek; tvoje oči vidí, kde je právo.

(Žalm 17,8.2)

První čtení: Deuteronomium 30,9-14

Tužby:

2. Abychom opravdovostí své víry naplňovali svůj život ve svaté církvi Kristově, modleme se k Hospodinu.
3. Abychom byli vděční za to, že víme, komu jsme uvěřili, a za slovo Boží se nikdy nestyděli, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku Hospodine, prosíme tě, daruj nám duši tichou a pokornou, abychom rozjímali o všem, co je správné, a s přispěním tvé milosti uváděli dobré myšlenky ve skutek! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Koloským 1,1-14

Evangelium: Lukáš 10,25-37

Verše k obětování: Žalm 25,4-5

Verše k požehnání: Lukáš 10,27.28

Modlitba k požehnání:

Panovníku Hospodine, děkujeme ti, že nám ve svátosti večeře Páně dáváš okoušet chléb a kalich tvého přicházejícího království. Pomoz nám růst ve víře, naději a lásce, abychom do tvého království ukazovali cestu svým bližním! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 21, 39, 115, 147, 148, 152, 194, 200

Autority a rebelství

„Jeden člověk měl dva syny. Přišel a řekl prvnímu: ‚Synu, jdi dnes pracovat na vinici!‘ On odpověděl: ‚Nechce se mi.‘ Ale potom toho litoval a šel. Otec přišel k druhému a řekl mu totéž. Ten odpověděl: ‚Ano, pane.‘ Ale nešel. Kdo z těch dvou splnil vůli svého otce? Odpověděli: ‚Ten první!‘“ (Mt 21,28–31)

Může být příhodnější místo pro hledání vzpoury než v srdcích dospívajících? Řada rodičů by o bouřícím se duchu svých dětí mohla vydat četná svědectví. Stojí před tíživým úkolem vyvážit odpovědnost dítěte s vlastní odpovědností za ně. Proto mi nemějte za zlé, když se od-

vážím říci, že i pro naši církev je toto každodenní chléb.

Zkušenost čerpám z rozhovorů s mladými, kde se nezřídka vyjeví, že prožívají tíseň. Rozpůleni vedví stojí na rozcestí mezi tím, co zaznívá z kazatelského pultu: „Cti otce svého a matku svou. Boha poslouchej“. A mezi tím, co jim říká jejich nitro, které chce jít svou vlastní cestou. Jejich duch je poháněn touhou zkoumat, zkoušet a objevit svět. Dotknout se všeho, o čem se barvitě píše a vypráví. Jíst ze stromu, z kterého jim zakázali. A to bolí, protože vědí, „co by měli“, ale jsou zároveň pobízeni druhou stranou.

Text z Matoušova evangelia tento rozpor normalizuje. I Ježíš to věděl. Povězte, nebyl i on sám někdy teenagerem?

Nedémonizuje ho, nýbrž ukazuje, že Bůh má trpělivost s každým z nás a ponechává nám i svobodu vzdát se od něj a chybovat. Vzpomeňme na výrok z 2 Sam: „Člověk soudí podle zdání očí, Bůh vidí do srdce člověka!“

A ačkoliv nás tato touha někdy zavede velmi daleko, do míst, kde se zdá, že není cesta zpět, evangelium nás ujišťuje, že i z těch nejzazších dálav je možný návrat ztraceného syna.

Petra Tesařová
NO Kladno

Pankáč, který zaslechl volání

Jednou šel pankáč v ohozu, jak se patří – v černé kožené bundě a s vlasy jako vesnický kohout – po ulici a spatřil jeptišky, jak u hlavního nádraží rozdávají chudým lidem polévku. Jelikož mu kručelo v břiše a v kapse měl jenom pár drobných, postavil se do řady. Na dobře kořeněné zelňačce si skvěle pochutnal, až se olizoval. Postavil se tedy znovu do řady, aby si vystál repete. To se opakovalo i podruhé. A když potřetí přišel na řadu a nejspíše nastrčil plastovou misku, povídá jeptišce: „Hele, já vím, už asi dostat nemůžu... Ale když já se toho skvělého jídla nemůžu nabažit!“

„Neboj se, příteli, zelňačky je dostatek. A kdyby došla, zajdeme do kláštera pro další rundu.“

„Co?!“ pankáč vytřeštil oči. „To jako vážně?! Tak to si ještě dám. Kolikrát přijdu, tolikrát mi naložej! To je jako v pohádce... To je neskutečný!“

„Kdepak neskutečný,“ zasmála se jeptiška. „Víš, to máš stejně jako s Ježíšem. Kolikrát za ním přijdeš, tolikrát tě přijme a neřekne ti: Už dost, byls tady mockrát, udělej místo jiným. Tak to funguje ve světě, ale ne u Pána.“

Pankáčovi zazářily oči: „Cože? Jakže se jmenuje?!“

„No vždyť říkám, Ježíš Kristus!“

„Proč jsem toho fajn chlápka neznal už mnohem, mnohem dřív? Povězte mi o něm víc...“

Po půlhodinovém rozhovoru mladík zaslechl v hloubi své duše jakési volání, které jím hnulo... Domluvil se s jeptiškou, že zítra přijde zas a bude pomáhat rozdávat polévku potřebným. Když se s ní loučil, přátelsky ji poplácal po rameni: „Ale nebude to zadara, budete mi muset povídat o Ježíšovi.“

„S tím počítej! Ale ty mně zase o své muzice, vidím, že jsi pankáč...“ jeptiška mu plácnutí opětovala.

Strach z Bible

Mladý rocker povídá knězi: „Já jsem se dlouho bál Bibli číst. Měl jsem strach, že tam budou samé fráze, co a jak dělám špatně. Že se budu stydět nad každou její stránkou a radši to vzdám, abych si nepřipadal jako největší padouch pod sluncem.“

„No a? Co bylo pak?“ ptal se netrpělivě kněz.

„Pak jsem se k tomu odhodlal. A řeknu ti, našel jsem tam spoustu svých parťáků. Adam s Evou Hospodina podvedli při první příležitosti. Noe si nezadal s alkoholem, David sváděl cizí ženy, Mojžíš utloukl okupanta, Samson se nechal opít a obelhat svou ženou, Jan Křtítel se stal bezdomovcem, stejně jako Ježíš, který byl ke všemu poslán na smrt s kriminálníky.“

„Ale já jsem na tom byl úplně stejně,“ zasmál se kněz. Taky jsem se kdysi bál vzít Bibli do rukou, protože jsem si myslel, že pro mne není odpouštění. Ale když jsem ji četl a zjistil, že Kristus odpustil cizoložnici, celníkovi i lotrovi, který s ním umíral na kříži, pochopil jsem, že Bůh je největší a nepochopitelná LÁSKA. LÁSKA, která přijímá všechny zbloudilé a ztracené, jakmile projeví nejmenší zájem za ní jít.“

„Vždyť právě!“ přitakal rocker. „A o tom musíme pořádně pokecat...“ Vzal svého kamaráda kněze kolem ramen a ubírali se spolu k hospodě. To víte, u dobrého piva se o víře moc pěkně povídá dlouho do noci.

Z knihy **Juraje Jordána Dovaly**
Pankáč v kostele
Kostelní Vydří 2014

Co se děje u čeruenci?

Červenec a srpen bývají nejteplejšími měsíci roku, tak je dobře, že právě v tuto dobu mají děti své nejdější prázdniny. Červenecové pránostky jsou pak spjaty především s problematikou deště a sklizně, protože zemědělci pochopitelně velmi bedlivě sledují počasí, aby jim co nejlépe dozrála úroda a stihli ji v pořádku sklídit a nenarušila jim to žádná ničivá letní bouřka nebo dokonce krupobíť. Takže se například říká, že co červenec

Nelson Mandela

neuvaří, srpen nedopeče. Když přišel na svatého Prokopa (4. 7.), promokne každá kopa. Nebo: svatá Markéta (13. 7.) hodila srp do žita. O svatém Kamilu (18. 7.) má slunce největší sílu. Svatá Anna (26. 7.) - chladna zrána. Počátkem července jsou hned tři dny za sebou významné církevní svátky - 4. července je svátek opata Prokopa, 5. července Cyrila a Metoděje a 6. července výročí upálení Mistra Jana Husa. V ten den se koná tradiční bohoslužba Církve československé husitské v Betlémské kapli, kde Mistr Jan Hus půso-

bil. Bohoslužbu přenáší i Česká televize a rozhlas.

26. července si pak připomínáme narozeniny Karla Farského. Narodil se r. 1880 ve Škodějově nedaleko Semil. Jak jistě dobře víte, naše církev zde postupně v areálu jeho rodiště vybudovala přírodní kapli, několik naučných stezek (i pro děti), ovocný sad... Výlet tam si můžete udělat kdykoliv v létě, tradiční pouť se tam pořádá nejbližší sobotu k 12. červnu, kdy je výročí Farského úmrtí.

Ze světových osobností můžeme připomenout

například Nelsona Mandelu, který se narodil 18. července 1918. Byl to velký bojovník proti rasismu a první černošský prezident Jihoafrické republiky. Zemřel r. 2013.

I v červencovém kalendáři samozřejmě najdeme řadu zajímavých a úsměvných dnů - například 5. červenec je Mezinárodním dnem objetí zdarma, 20. červenec Mezinárodním dnem šachu a 29. červenec Mezinárodním dnem tygrů.

JK

CESTA

Co je to autorita?

Když se o někom řekne, že má autoritu, znamená to, že ostatní lidé přijímají jeho názory či rozhodnutí a řídí se jimi. Autoritu můžete mít buď přirozenou, to znamená, že vás lidé uznávají sami od sebe, aniž je k tomu cokoli nebo kdokoliv nutí. Vedle toho je i autorita formální, kterou člověk získá například z titulu nějaké funkce, tým, že získá určité postavení. V anglickém jazyce se slovem „authority“ označuje úřad s určitou rozhodovací pravomocí.

V každém případě by autorita měla být legitimní, to znamená, že své postavení člověk nezískal neprávem. Pokud ho totiž neprávem získá, většinou svou vůli musí prosazovat s použitím moci, donucení, někdy i násilí - pak už ale nejde o autoritu. Autoritu musí uznávat obě strany, i ta podřízená. Autoritu je ovšem možné i zneužít, například když soudce někoho nespravedlivě pošle do vězení.

V politickém světě platí, že v demokratickém uspořádání političtí představitelé získávají své postavení díky vítězství ve volbách, a proto by se celou dobu měli odpovídat svým voličům. Když pak voliči nejsou s jejich rozhodnutími a plněním je-

jich slibů spokojeni, v příštích volbách je nevolí. A u každé funkce, i těch nejvyšších, by měly existovat určité pojistky proti jejich zneužití - například možnost odvolání.

Obzvláště mladí lidé často autority ve svém okolí „testují“ - vymezují se například vůči rodičům, prarodičům nebo učitelům ve škole. Určitě jste se s něčím takovým už setkali. JK

Nakreslila: Lucie Krajčířková

M o d l i t b a
 Pane Bože, modlíme se za všechny, kdo nesou na svých bedrech důležitá rozhodování. Dávaj jim, prosíme, moudrost a rozvahy, aby dokázali být spravedliví a také nezapomínali na slabé a znevýhodněné. Amen.

Dříve mi říkali Josef...

1. Narodil jsem se daleko odsud

Jmenuji se Safenat Paneach, což znamená Zachránce světa. To jméno mi dal samotný faraon a při vši skromnosti musím uznat, že si její plně zasloužím. Vzdýl jen díky mně Egypt ani okolní země v době hladomoru nevyumřely. Však také faraon velkoryse uznal mé zásluhy a učinil ze mne správce celé egyptské země. Ačkoli nejsem původem Egypťan, stal jsem se druhým nej-
mocnějším mužem Egypta. Nebylo tomu tak ovšem vzdýcky. Svou „kar-
iérú“ jsem začal jako pouhý otrok. To jen dokazuje, jak nevyzpytatelné jsou Boží cesty – pro Hospodina prostě nic není nemožné.

Asi se divíte, že mým Bohem je Hospodin. Skutečně je tomu tak. Dokonce i faraon to toleruje, protože ví, že jen díky svému Bohu jsem dokázal rozluštit jeho sny – tedy to, co nedokázal nikdo z desítek jeho kouzelníků, kněží a rádců. A právě to, že jsem dokázal správně vyloužit jeho sny a vyvodit z nich odpovídající opatření, zachránilo zemi před vyhladověním. Ale promiňte, měl bych svůj příběh vyprávět pěkně od začátku. Troufám si věřit, že nudit se nebudete! Narodil jsem se daleko na severovýchod odsud, v Cháranu v aramském Dvořičí. Můj praděd Abraham odtud pocházel, i když na Hospodinův pokyn se později

vydal na cestu a putoval až do země Kenaanské. Když ovšem nastal čas, aby se jeho syn Izák oženil, trval na tom, že si musí vzít ženu z Abrahamova lidu. Poslal tedy svého služebníka do

Cháranu, kde (ten služebník) u studny potkal krásnou dívku jménem Rebeka. Boží znamení (byla totiž tak ochotná, že napojila všech jeho deset velbloudů – a to je pořádné množství vody, které musela sama z té studny vytáhat!) jasně ukázalo, že právě ona se má stát Izákovu ženou a mou babičkou.

Služebník ji tedy odvedl do Kenaanu a tam Rebeka žila s Izákem šťastně mnoho let. Pravda, trošku to mezi nimi zaskřípalo, když chtěl k stáru Izák požehnat svému prvorozenému synu Ezauvi. Babička totiž dospěla k přesvědčení, že požehnaní si mnohem víc zaslouží její oblíbenec, druhorozený (i když jen o pár minut, co si budeme povídat – byla to dvojičata!)

Jákob, jinak též můj budoucí otec. No, a protože Izák už moc dobře neviděl, snadno ho babička Rebeka s Jákobem ošálila. Tatinek sice získal dědovo požehnaní, zároveň si tím však proti sobě popudil bratra Ezaua. A tak se vydal zase do Cháranu, za strýcem Lábanem, bratrem babičky Rebeky. Chtěl tam chvíli pobýt, než Ezau vychladne a budou se moci udobřit.

Kdo by to tehdy tušil, že tam stráví přes

Soutěž o tři knihy

V naší osmisměrice se skrývají jména několika známých rebelů světových i našich dějin. Najdete je? (Zkuste si potom také vyhledat, čím se proslavili.). Tajenku osmisměrky nám pošlete nejpozději do poloviny srpna

na adresu jana.krajcirkova@csh.cz,
třem výhercům rádi pošleme knihu.

G	N	I	K	R	E	H	T	U	L
A	S	T	J	S	U	H	I	W	K
R	T	U	E	E	Ř	Ā	S	E	
I	A	S	C	N	R	L	A	K	Ž
B	L	N	I	A	L	O	I	M	R
A	E	Ě	O	A	T	Š	N	A	N
L	D	I	C	N	O	R	Z	Ý	T
D	N	E	S	N	N	I	A	V	M
I	A	Ě	Ā	T	N	E	K	P	L
E	M	J	P	Š	I	M	L	U	S
W	A	S	H	I	N	G	T	O	N

GARIBALDI
HUS
JANOŠIK
JERONÝM

LENNON
LUTHER KING
MANDELA
SPARTACUS

RAZIN
WALLACE
WASHINGTON

Blahopřejeme výhercům z květnové soutěže

(tajenka: *Nechte děti a nebraňte jim jít ke mně, neboť takovým patří království nebeské.*):

Adéla Moravcová z Chomutova
Alžběta Protivaňková z Nákla
Anďelka Jindrová z Příbrami

Neobyčejné rostliny

Dobromysl

Chytrost, vzdělanost, mysl a velká ctnost.

Dobromysl na mysl pomáhá.

Na myšlení a na to, aby byla dobrá nálada.

Jméno dobromysl má velký smysl.

Naše škola jméno květiny nosí,

a proto se v naší škole tak dobře myslí.

I.

Venku se válčí. Ve vzduchu tančí bolest.

Nám pláčou oči a my to máme unést.

(ale jak?)

Na každém kroku utrpení vidím.

Na každém rohu strach a bolest cítím.

Budoucnost nás děsí.

Naše srdce nebijí..., nebijí, ale běsní.

Život máme prohraný, všude samý pláč.

Pláč a natřikání.

Zoufalství zahrnuje nás a my nevěříme,

že lépe bude zas.

Kam naděje zmizela? Kam se smích

poděl?

Kde je naše síla?

(Vždyť je tu samý pláč a pláč jen.)

II.
Když i poslední síla ze srdce nám vyprchá,
když nám ztěžknou křídla, každý něco
jiného říká -
tehdy je špatně..., tehdy dobře není.
Myšlení naše je šedivé, úplně se za tu

dobu změnil.

(Není jasné, pomalu, jakoby stářím, zeše-
díví).

III.

A když se stane právě tato událost a nás
něco vezme,
náhle je toho na nás moc...

Tehdy, i když nikdo jiný, měl bys mít dost
víry

UCHOPIT SVOU DOBROU MYSL

A ZJISTIT, CO (TI) DÁVÁ SMYSL.

PRO CO ŽÍT TĚ JEŠTĚ BAVÍ.

Protože ať jakkoliv pozdě je, všude se
skrývá naděje!

Miriám Chytilová

(Ne)obyčejné rostliny

Nakreslila: Lucie Krajčířiková

dvacet let...

Už se zase předbíhám, odpusťte. Když

totiž Jákob dorazil na místo, skoro

první, koho potkal, byla krásná dívka.

A hádejte, kde se to stalo. Zase

u studny! Zvláštní kraj, že? Vypadá to,

že kdykoliv sem přijde muž z ciziny,

první, koho potká, je krasavice

u studny. Tahle dívka byla ovšem nejen

krásná, ale taky nesmírně schopná,

protože měla jako pastýřka sama na

starosti velké stádo ovcí a směle tak

konkurovala mužům – pastýřům.

Co vám mám povídat, byla to láska na

první pohled. A když Jákob zjistil, že

Ráchel – tak se ta krásná pastýřka

jmenovala – je dcerou Lábanovou, jistě

chápete, že s návratem domů tak

rychle nepospíchal. Zvlášť když mu

Lában řekl, že mu ji dá za ženu, pokud

u něj bude sedm let sloužit. Byli mladí,

byli spolu, tak jim těch sedm roků zře-
jmě uteklo jako voda. Když však

konečně nastal čas uspořádat slíbenou

svatbu, stalo se něco, co tatínek Jákob

nečekal.

Ale o tom už zase příště!

Jana Krajčířiková

VLÍ SMEČKA

V jedné velké vlčí smečce vládl vlk Alfa pevnou tlapou. Kdyžkoli dospěl další samec, musel se mu postavit v boji a když jej Alfa přebral, buď se mu dobrovolně podvolil, nebo musel smečku opustit. Až jednou někdo Alfou přemůže, zaujme jeho místo. Tak to v této smečce funguje odnepaměti. Samci společně loví, ale také se jako první nažerou. Když je potravy málo, ti slabší, včetně matek a mláďat, mají smůlu. Tak si ti nejsilnější účinně udržují svou moc. Mladý Rolf už také dospěl a blížil se den jeho souboje s Alfou. Rolf však prohlásil, že s Alfou bojovat nebude. „Mně se tohle uspořádání vůbec nelíbí!“ prohlásil. „Proč by se měli mít dobře jen ti nejsilnější? Vždyť kdyby Alfa netral na tom, že se mu všichni podřídí, nemuselo by ze smečky odcházet tolik vlků. Bylo by víc lovců i potravy a na každého by se dostalo.“ Když se to dozvěděl Alfa, jen se pohrdavě zasmál: „Z Rolfa mluví obyčejný strach!“

Nakreslila: Lucie Krajčířiková

řídít tvými návrhy, celý dosavadní řád, platný od nepaměti, by se zhroutil!“

„Ale řekni, nebylo by to tak pro všechny lepší?“ naléhal Rolf.

„Pro Alfou ne,“ stručně odpověděl Šedivec. „Takže nemůžu změnit vůbec nic?“ zoufale se zeptal Rolf.

„Ne tak docela, ale cena, kterou bys musel zaplatit, je ta nejvyšší,“ smutně řekl Šedivec.

„Vysvěti mi to, prosím,“ požádal ho Rolf.

„Napadlo tě, že Alfa se ti vysmívá proto, že je to vlastně on, kdo se bojí? Ne tvé síly, ale tvých myšlenek. Kdyžby víc vlků začalo uvažovat jako ty, Alfa by ztratil svou neomezenou moc. Kdo ví, co by se s naší smečkou stalo, kdyžby se začala řídit tvými radami. Možná by se úplně rozpadla, možná by se jí naopak začalo dárít mnohem líp. Nikdo nikdy to zatím nevyzkoušel. Ale může se stát, že vlků, kteří by to chtěli zkusit, bude postupně přibývat.“

„No vidíš, tak já je zkusím přemluvit.“

„To jistě můžeš, Rolfe,“ smutně odpověděl Šedivec. „Ale pospíchej, protože moc času na to mít nebudeš. Alfa tě totiž velmi rychle zabije.“

„Cože?“

„Vždyť ti to říkám – představuješ pro něj bezprostřední ohrožení. A jediný způsob, jak se s tím vypořádat, který on zná, je boj – a v tvém případě to bude doslova na život a na smrt. Mysliš, že bys ho dokázal porazit?“

„Jak bych mohl,“ smutně řekl Rolf.

„Vždyť maso, které na mě zbyde, mi moc síly nedává.“

„Tak vidíš,“ pokýval hlavou Šedivec.

„Ale budeš-li přesto ochoten se s ním bít, abys ukázal, že se ho nebojíš, nebude tvoje obět marná. Veš, že řádu vlků to nahlodá – a když se proti němu časem postaví větší část smečky, už je tak snadno nevyřídí.“

„Děkuji ti, Šedivče, za upřímnost,“ poděkoval mu Rolf a se skloněnou hlavou zamýšleně odcházel.

Lovci se právě vraceli z výpravy, sami už dosyta nejedení. Jak se zdá, mnoho masa opět nezbylo. Rolf se pokusil získat aspoň kousek pro svou matku a mladší sourozence, ale nepodařilo se mu to. To posílilo jeho rozhořčení nad nespravedlností uspořádání života smečky, stoupl si na vyvýšenou skalku a nahlas začal všechny přesvědčovat, že je možná i jiná cesta.

Hovořil rychle, protože Alfa se už nezadřítelně blížil.

Jana Krajčířiková

ANKETA

- 1) *Ocitli jste se v situaci, kdy jste se museli postavit autoritám?*
 2) *Když se dnes rozhlednete kolem sebe, koho považujete za rebela (v pozitivním slova smyslu)?*
 3) *Pokud byste měli vzkázat příští generaci, o co je třeba usilovat za každou cenu, i přes značné překážky, co by to bylo?*
 4) *Má se za to, že mládí s sebou nese jistou dávku rebelství, že mladý člověk tak nějak automaticky zpochybňuje vžitě názory, porušuje konvence, tvoří své vlastní zákony... Myslíte, že je to skutečně otázka spíše věku nebo povahy?*

1) Něco jsem zažívala odmala. Už v první třídě jsem si musela autoritu vybrat: rodičovskou, nebo učitelskou. Ta první byla láskyplná i náročná, ta druhá se snažila

dostat člověka do tehdy povinné formy a odcizit ho tomu, co mu bylo blízké. Tohle se táhlo celou základní školou a na střední bylo zcela jasno: lidem hloupě zlým je třeba odpírat. A držet se toho, co je pravdivé a cenné. Uznávat autoritu někoho, koho jsem měla v úctě, mi potíží nedělalo.

Jinak to bylo snadné: byli jsme okupováni, normalizovalo se, lež byla vydávána za pravdu. Stačilo umět rozlišovat. Kdo se držel pravdy uvnitř, ten se nedal zlákat. Rebelický typ byl spíš můj bratr, ten se do všeho vrhal plnou parou. Však si to odseďel. Na Borech. A možná to bylo trochu po tatínkovi, který s humorem říkával: „Ukažte mi, kde tu máte vládu, a já budu proti!“

2) Těžko někoho jmenovat; řekla bych, že jsou to lidé, kteří drží určitou linii navzdory okolí. Vyžaduje to odvahu myslet netuctově a vydržet sám.

3) Co vzkázat? - Snad: uče se ptát. Přestaňte se pouze domnívat (to jsou zpravidla projekce vlastních představ na svět okolo). Tázání je cesta k pravdě. Uče se myslet – třeba tím, že budete o věci mluvit s dalšími. Ono se při tom leccos vyjeví. Nenechte si ukrást úžas a radost.

A hlavně – neztrácejte odvahu. Bude jí zapotřebí. Snad čím dál víc. Doba pohodlí skončila.

4) Velmi dobře si pamatuji, jak vehementně jsem kdysi vyjadřovala svá nezralá přesvědčení. Svět přece začínal mnou! Jakápak historie, jaképak souvislosti či zkušenosti!

Jakési bouřliváctví, myslím, patří k mládí. Ostatně – kdo jiný by zkusil vzít svět za jiný konec? Hledat jiná řešení? Dívat se nově? Tolik významných objevů udělali lidé zamlada (a pak to do konce života

museli prosazovat a obhajovat)!

Čím jsme zralejší, tím jsme rozmyslnější. A to je někdy právě brzda. Nakonec bych podstatu neviděla ani tak ve dvojici mládí-stáří, spíš v podobě nezralost – zralost. I mládí můžou být zralí, i staří pořád ještě jaksi nedorostlí, neodpovědní.

Jana Wienerová

1) Ano.

2) Svým způsobem je rebellem Daniel Hůle, vedoucí programu Dluhové poradenství Člověka v tísni, který obdržel Cenu Františka Krieglha Nadace Charty 77.

Neustále a neúnavně poukazuje na chyby vládní administrativy v boji proti chudobě.

3) Je potřeba bojovat za co největší rovnostářskou společnost, aby příjmové rozdíly byly co nejmenší. Je to záruka, aby ve společnosti nevznikaly větší sociální konflikty.

4) Jde o generační problém, který se díky nedávné historii v české společnosti tolik neprojevuje jako na Západě. Sociologové pravidlo o mládí a rebelství svými výzkumy potvrzují. Dáno je to ontogenezi člověka – jeho vývojovými stadii.

Mirko Raduševič

1) Proti autoritám se snad ani nelze nestavět, autority, které nás obklopují a ovlivňují náš život, se vyznačují tím, že se neshodují. Autorita ateistického státu stála proti autoritě mých křesťanských rodičů. Autorita státem podporované popkultury stála proti přirozené autoritě mých punkových přátel. Proti autoritě militaristického státu stála pro mne morální autorita odpíračů vojenské služby. Proti autoritě Gustava

Husáka stála pro mě autorita Karla Kryla. Moje případná neposlušnost souvisí paradoxně s mojí poslušností, s mou úctou k autoritám. Takže má odpověď je ano.

2) Miloval jsem rebelství v umění, tedy v prvé řadě dadaismus z počátku 20. století. Potřeba dadaistů byla šokovat. Je ovšem dobré si uvědomit, že když dva dělají totéž, není to totéž. Snažit se v umění jen šokovat mi dnes přijde jako chabý cíl, starý omlutý nápad.

Jsou také rebelové nesympatičtí, ne každý rebel je mi sympatický jen proto, že je rebel, takový řeporyjský Pavel Novotný je dobrým příkladem. Za rebela bych považoval třeba i zpěváka Daniela Landu. Na provokaci je postavená dnes všem známá Pussy Riot. Rebelství souvisí tedy s provokativností, s protestem, s odporem. O afghánských mudžahedínech, kteří bojovali proti Sovětům, se kdysi na Svoobodné Evropě mluvilo jako o rebelech. Byli to ti, kteří se vzepřeli, podíleli na vzpouře, povstalci. Byli podporováni miliardami dolarů ze Spojených států a odjinud. Z rebelů se tak vlastně stali žoldáci. Rebel je pro mne především někdo, kdo se vzpouzí proti něčemu či někomu a dává to demonstrativně najevo. Někdo, kdo je mocensky spíše na té slabší straně, ale nebojí se, a nejen to, bere do rukou prapor, vztýčuje zařatou pěst k odporu. Neplácá jen někde v hospodě, je to člověk činu. Vidím dnes spíše málo rebelství, mnoho aktivismu je spíš na úrovni subvencované svazácké „Politické písňe“. Řada protestů je vyjádřením zklamání, že něčí sociální skupina nezískala v demokratické soutěži dostatečný kus moci, a možná i politickou objednávkou mocenských klik.

Pokud jde o rebelství v církvi, nepochybně jsou lidé, kteří budou vždy brblat, to ovšem nepovažuji za rebelství. Pokud je někdo vždy v opozici proti všemu, hledal bych v tom spíš osobní psychologický problém. Měl jsem evangelického kolegu, po určité zkušenosti jsem už věděl, že když řeknu A, řekne B, když bych řekl B, řekl by A. Oponování bylo jeho sportem, způsobem myšlení, trochu unavujícím.

Za rebela bych považoval možná našeho

bratra biskupa Filipa Štojdla. Ten dojem z něho mám. Což mi připomíná, že by bylo dobré ještě doplnit pojem přizpůsobivosti a nepřizpůsobivosti. K rebelství patří neochota se přizpůsobit nějakému systému, to může být viděno negativně či pozitivně v té které situaci... Musím připomenout titul knihy Harveye Coxe Ježíš jako rebel (1967). Ježíš je pro mne rebel v pozitivním smyslu slova. A nepochybně i jeho rebelství souvisí s poslušností autoritě, tedy autoritě nejvyšší.

3) Vzkázal bych: hledejte svoji pozitivní tvořivou energii. A když vás tato energie donutí se něčemu vzepřít, udělejte to. Negativismus nic nepřináší, nemá vlastní cíl, není nic jednoduššího než kritizovat druhé (obzvláště za jejich zády). Pozor na tupé zařazení se do davu, pozor na pocit, že všichni všechno dělají špatně, jen já mám tu pravou pravdu.

4) Ano, v mládí je určitě všeobecný pubertální odpor k autoritám, ale zároveň také nekritická potřeba se k jiným autoritám přimknout. Mladí lidé někdy porušují konvence z pouhého nepochopení těchto konvencí nebo opravdu z odporu, ale rychle se přizpůsobují konvencím a „zákonům“ vlastní skupiny, například co se nosí, co se nenosí, co je trapné a co je in. S tvorbou vlastních názorů mladého člověka je to ještě slabší, spíše opět vyhledává názory své věkové skupiny, než že by si je samostatně tvořil. A ti přemýšlivější, kteří skutečně hledají nějaké vlastní postoje, čtou a poslouchají hudbu, čerpají často od autorů, kteří jsou dnes v lepším případě v domovech duchodců. Otázka věku či povahy? Obojí. Ale nemyslím, že jsou starší méně vzpurní, kritičtí, spíše si uvědomují, že jsou i jiné cesty než si nabarvit vlasy na zeleno, že se dá za věci bojovat mnoha způsoby. Pochopení složitosti lidských věcí jim brání v radikalitě, to ano. Ale jsou si vědomi, že nejsou pouze bezmocnými subjekty, mohou mnoho, najdou-li odhodlání, čas, sílu a nebudou-li na to sami.

Tomáš Novák

1) Pořád. 🤔
2) Slovo je snad odvozeno z latinského slova *rebellō* = znovu vedu válku, bráním se. Tudíž přirozeně za rebela považují každého, kdo je

dostatečně silný na to, že víří klidné stojaté vody, kdo se brání nějakým nebezpečným trendům, kterým okolí naopak podléhá. Když se nad tím zamyslím k dnešnímu datu, můžu uvést různé formy rebelství. Rebelové jsou všude kolem nás.

a) Lidi, kteří kriticky reflektují Instagram a další sociální sítě, aby upozornili, že je to Narkissova vodní hladina; b) Lidi, kteří překonají hříšnou lenost, udělají několik kroků navíc, i když spěchají, aby vyhodili plast do plastu, papír do papíru... (třídění je přece teologický úkol lidstva, všichni jsme „prach do prachu“); c) Whistlebloweri a lidé, kterým bylo ublíženo a oni se přes svá zranění pouští do hledání spravedlnosti, např. oběti sexuálního zneužívání mající odvahu stanout nahatě před celým světem, s nejistým výsledkem, dávají se přibít na kříže stupidních diskuzí, nenávisných komentářů, musí o traumatu svědčit znovu a znovu, co slovo, to další hřeb do zápěstí. Doufají, že se jako společnost poučíme, za to znovu vedou válku. d) Ukrajínští hrdinové. Téma nám pomalu vybledá, ceny v Kauflandu a na benzínce stoupají, jak slyším v lidové slovesnosti: ukrajínští milionáři kolem každého z nás krouží v SUV, pokud zrovna nejedou zadarmo metrem, máme jiné starosti, přesto je naše životní úroveň tak vysoká, že si už ani kolikrát nevidíme do huby. Ale nevidíme ani moc přes válečnou mlhu, přesto ve mně zůstane vždycky obdiv nad tímto naplněním etymologie slova „rebel“, lidé bránící svou zemi, lidé bránící takovou Evropu, domov, v jakém většina z nás chce žít.

3) Než odpovím na otázku, zkusím si vzpomenout na svůj vzor: prababičku, která mi nikdy nedávala konkrétní životní rady. Jdi a bojuj s klimatickou změnou, zasazuj se o demokracii a nevol bláznů, pečuj o mír, protože je křehký, nebo mnohem hůř „Musíš se dobře učit, abys šla na dobrou školu, měla dobrou práci a hodně peněz“ nebo „Nehrb se“ a jiná klišé, do kterých se postupně při výčtu věcí, které se říkají, propadám, a ze kterých běžní dospělí sestavují jakousi novodobou Tóru pro svá mláďata. Slyšela jsem od ní jen pár životních rad a ty byly věčné, vždy přiměřené mému věku, zároveň nadčasové a nechtěly mě přetvářet k cizímu obrazu. Navíc své rady podepírala svým životem.

Takže se ptám sama sebe, co mohu předat druhým. Co opravdu k předání mám a nejsou to jen krásné ideály? Asi bych vzkázala, že je třeba hledat opravdovost.

Opravdovost má hodně významů, ale pro mě je to životní styl, kdy prosím Boha „Ať vidím“, ať vidím správně sebe i druhé, ať dobře vyhodnocuji různé situace. Je to vlastnost, která se do života hodí v dobách klidu, bezpráví i bezpravdí, protože se navzdory překážkám a deziluzím nespokojí s ničím jiným, než s tím, co je pravda. 4) Samozřejmě, že to souvisí se zdravým lidským vývojem, zejména v období dospívání. Modernismus v sobě také z hlediska dobové katolické církve obsahoval dávku rebelství, zpochybňoval vžitě názory, konvence, tvořil své vlastní zákony. Taková cesta je náročná, ne každý ji zvládnul. Spisár v Ideovém vývoji církve československé konstatuje, že lidé v poválečném období opouštěli ČČS, protože se chtěli vrátit někam, kde budou mít jistotu, pevnou půdu pod nohama a nebudou muset tolik rebelovat... Nyní přemýšlím, zda to byla a je otázka věku či spíše povahy církve, která, jak se zdá, rozvinula tradiční přízvisko „bojující“ (o spásu) na rebelující, bojovnou čili „husitskou“.

Terezie Benedikta Remencová

1) Určitě. Každý člověk, tedy i já, se v životě s takovou situací jistě setkal mnohokrát.

2) Politiku raději nechám stranou - „motání a kolotání, hmýzení, a lopotování“ mě

už prakticky přestalo zajímat. Raději bych se bavil o rebelech svého druhu - duchovních velkánech minulosti, třeba J. A. Komenském nebo Přemyslu Pittrovi. Ze současných například o papeži Františkovi nebo dalajlámovi. Aktivitu „ve světě“ přitom nikdo z nich nepodceňoval a nepodceňuje. No a jak bych mohl zapomenout na Jana Husa a Karla Farského.

3) Rád bych odkázal na 350 let starý spis Jana Amose Komenského „Jedno potřebné“. A v něm na úryvek: „Nezanechávám vám žádné jiné dědictví mimo to jedno potřebné, abyste se Boha báli a jeho přikázání zachovávali; na tom totiž u člověka všechno závisí (Kazatel 12,13) ... Ty pak, Pane, jsi kdysi řekl svému Petrovi: Ty, až se obrátíš, posiluj své bratry; řekni také nyní mně, svému služebníku: Ty, až se obrátíš od věcí nepotřebných k jednomu potřebnému, uč tomu své bratry. Svými bratry nazývám všechny ty, kteří

vzývají jméno Kristovo; a svými bratry nazývám všechny lidi téže krve, celé pokolení Adamovo, obývající veškerý povrch zemský. Tutěž moudrost Kristovu, jedno potřebné, doporučuji také tobě, můj národe Moravanů, i sousedním Čechům...“ Lidi, kteří do kostela nechodí, by mohl oslovit Karel Čapek: „A chce-li kdo spasit a polepšit svět svým velkým politickým ideálem, ať nejprve spasí a polepší sebe sama a ten úzký okruh života, který osobně vyplňuje.“

4) Obojího. Tady bych ale rád připomenul, že zhruba od 50. a hlavně 60. let bylo „rebelství“ jistou módou. Nepřikládá bych mu velkou důležitost. Je rebelství a „rebelství“. To první znamená jednat podle svědomí nebo za dobrou věc i proti autoritám nebo většině. To druhé někdy znamená spíš exhibici nebo prosazování vlastního ega na úkor druhých. Také se časem může zkomercializovat, obrátit v opačný extrém, v konformitu. Dneska mi jako rebelové v pozitivním smyslu paradoxně připadají zastánci dnes vysmívaných hodnot, např. rodiny, vlasti, tradiční kultury, tradičního či nekonzumního způsobu života. Světským rebelstvím zmíněného obojího druhu ale asi jde dosáhnout jen mála. To, co nahoře napsali Komenský a Čapek, se mi však jeví jako konstantně účinné. Oba dva autoři se dnes už moc nečtou a „nepraktikují“. Snad se najdou nějací odvážní mladí, kteří s tím zas začnou. ;)

Václav Drašnar

1) Pokud pomínu období školní docházky, kdy jsem občas odmlouval učitelkám, jen zřídka. Patrně jsem dospěl k závěru, že jakási konfrontace mnoho nepřinese, takže spíš pasivní rezistence.

2) Třeba Dana Landu, Soňu Pekovou a jiné nesouhlasí se mainstreamem.

3) O zachování vlastního rozumu, pokud je ještě k dispozici. A v rámci možností se řídit tím, co tento velí.

4) Co se týče věku, je to spíš záležitost obecná, s přibývajícím věkem, zkušenostmi spíše selektivní, vycházející z povahy a charakterových rysů. To bych asi přímo nenazýval rebelstvím, ale schopností udržet si svůj postoj.

Petr Matouš

1) Já opakovaně a mé rozhodnutí bylo tak silné, že jsem neměl ani na výběr. Zároveň jsem „ony authority“ absolutně nepovažoval za autority. Před skutečnou autoritou je nutná jediné pokora a obdiv.

2) Dnes je zcela oprávněně světovou autoritou ukrajinský prezident Volodymyr Zelenskij. Svoji odvahou a neústupností může být ve světě strachu, kompromisů a servility také vnímán jako rebel. Jeho jedinou „chybou“ je občasně prohlášení o vůli k dorozumění, byť za určitých podmínek. To je absolutní utopie. Nejen směrem k nacistickým zvěrstvům, které Putin již spáchal, ale i totální prolhanosti a tudíž jediné jistotě, že nic (dříve či později) nebude dodrženo. S bestiálně agresivními tyrany nelze totiž vyjednávat – ty lze jenom porazit, anebo se stát jejich obětí. Na příkladu Adolfa Hitlera a jiných diktátorů by se svět už mohl konečně definitivně poučit, ale toto logické očekávání je zřejmě také jen utopistickým přáním. I tento fakt dokazuje absenci autorit světového formátu, avšak rizika tohoto naprosto nezodpovědného podcenění bývají katastrofální. Žel bohu ani v jiných sférách včetně církve se příliš osobnosti nevyskytují.

3) Větší čitelnost názorů, vztahů a postojů. Odvahu k upřímnosti a pravdomluvnosti. Kdysi jsem v Českém zápase na podobnou otázku zareagoval známým úslovím, že „lež má krátké nohy“ a mám-li být upřímný, já mám raději nohy dlouhé.

4) Mladí má „právo“ na jakési *rebelství bez příčiny*, ale s přibývajícím věkem by každé rebelství rozhodně mělo mít příčinu, a to podstatnou a závažnou, jinak se jedná o prázdnou a trapnou exhibici.

Lukáš Volkman

1) To jistě někdy každý. První v p o m í n k a : r. 1958, mám tatínka ve vězení a ve druhé třídě jsou se mnou děti z mnohočetných chudších rodin, Romové

i děti z dětského domova. A pan farář chce v náboženství potrestat děti z děčáku za to, že na Kraví hoře kradly hrozny a meruňky. Kluci se bránili, že měli hlad. A tak jsem se jich (dcera kriminálního!) zastala s tím, že přece Marie a Josef na útěku do Egypta si taky trhali banány a pomeranče, aby Ježíšek neumřel hladem. Po letech o tom dokonce pan farář otci vyprávěl.

Rok 1968 – s kýblem vápna malují po Znojmě „Iditě damoj“. S vervou, ale bez patosu a pocitu hrdinství. Bylo to prostě normální. Vyšlu-li dnes občas do církve kritické slovo, pak ve snaze o dialog, ne rebelii. Trápí mě, že se neřeší věci bolavé a odkládají se s tím, že to nějak dopadne. A pak se pomodlím a jdu se věnovat „všedním farářským službám“. A to je radost!

2) Slovo rebel nemám ráda, vynořilo se v módním politickém žargonu – už aby zapadlo! Kdekdok z politiků v bezpečí své funkce, když je proti čemukoliv, je okamžitě nazván rebelem. Spíš je to jakoby rebel. Nic ho to nestojí. Žádný Kozina nebo Žižka. Havla bych právě proto rebelem nikdy nenazvala, na to si ho velmi vážím. On věcně věděl, proti čemu je, pro co, a za co je ochoten se obětovat. Když už, tak to byl rebel s příčinou i důsledkem.

3) Takovou potřebu jaksi ani nemám. S Janem Husem bych jim přála, aby „udrželi svou duši pohromadě“. Je to dřina. Ale pak si s ostatním poradí a ponесou kůži na trh beze strachu z lidí, ale v bázní před Bohem. Nám ať pak odpustí to, co jsme jim tady v dobré víře zanechali, a moc přísně nás za to nesoudí. A jednou tak na ně budou hledět i jejich potomci.

4) Potřeba vymezit se vůči autoritě a být proti k mládí patří – i když nejen k mládí. A díky za to! Taky ovšem platí, že „mladí levičáci – na stáří konzervy“. Dnes ve svobodné zemi si mladí svůj bezpečný prostor k bezpečné rebelii snadno najdou. Někdy bohužel v rámci hesla „Já si myslím, že...“, aniž by věděli něco o tom, proti čemu jsou. A tak často podléhají manipulacím. A tak je z toho někdy víc škody, než užitku. No, asi i to patří k dnešnímu bezpečnému rebelantství. Přese všechno mám naději, že i v dnešním pohodlném a uzábavovaném světě by se pořád našli mladí jako Gabčík nebo Horáková nebo... Leonard Cohen to vyjádřil přesně: „Podívejte se kolem sebe a vidíte svět, který je neprostopupný. A buď zvednete pěst, nebo řeknete Aleluja! Snažím se dělat obojí.“ A já tak nějak taky.

Jana Šilerová

Moravcovi - nezdolní a zapálení pomocníci „pražských“ parašutistů

Ve středu 27. května 1942 byla v Praze -Libni po dlouhých přípravách dvojici československých výsadkářů Jozefem Gabčíkem a Janem Kubišem realizována vojenská operace Anthropoid, při které byl smrtelně zraněn zastupující říšský protektor Reinhard Heydrich. V Protektorátu Čechy a Morava byl okamžitě vyhlášen civilní výjimečný stav, obnoveno bylo stanné právo. Ve snaze vypátrat co nejrychleji útočníky a zastrašit obyvatelstvo byla zavedena celá řada dalších represivních opatření. Pod vedením Heinze Pannwitze vznikla zvláštní vyšetřovací komise, která měla k dispozici dvanáct set říšských úředníků, pří-

Vlastimil, Marie, Mirek Moravcovi

slušníků gestapa a policejních specialistů. Naplno se rozjela propagandistická kampaň, do které se zapojila i protektorátní vláda. A v této stísněné atmosféře doposud nevídané surovosti a strachu nabídly rodiny podporovatelů a dosavadních ubytovatelů parašutistů životy své i svých blízkých.

Nepostradatelnou a vůdčí postavou mezi nejbližšími podporovateli a ubytovateli „pražských parašutistů“ byl sokolský činovník, řídicí učitel Jan Zelenka-Hajský. Právě na učiteli Zelenkovi a pravoslavném kaplanovi Vladimíru Petřkovi ležela hlavní tíha při zajišťování potravin a dalších věcí denní potřeby po přesunu parašutistů do krypty pravoslavného chrámu sv. Cyrila a Metoděje v Resslově ulici v Praze. Nezdolnými a zapálenými pomocníky se jim stali – stejně jako před realizací atentátu – rovněž manželé Alois

a Marie Moravcovi a jejich syn Vlastimil zvaný Aťa.

Vrchní inspektor Československých státních drah Alois Moravec byl v té době zastupujícím členem rady starších pražské žižkovské náboženské obce, jeho manželka Marie patřila v téže farnosti k zakládajícím členkám sociálního odboru, na jehož založení přispěla 250 K. S Církví československou žila celá rodina, která za svou příkladnou pomoc parašutistům obětovala život. Marie Moravcová, rozená Krčilová, kterou parašutisté oslovovali „teto“, či dokonce „mámo“, se do jejich životů ještě před zatčením zapsala osobní obětavostí, neohrožeností a nezměrnou statečností.

Byt Moravcových v Biskupcově ulici v Praze na Žižkově se stal stěžejním opěrným bodem pro připravované vojenské akce včetně operace Anthropoid. Parašutisté zde nacházeli téměř rodinné prostředí a dokonalé zázemí. „Teta“ Moravcová v síti jejich nejbližších podporovatelů zastávala role kurýrní spojky, ubytovatelky, hospodyně a v neposlední řadě

též kuchařky a neúnavné obstaravatelky potřebných zásob, které po přesunu parašutistů do chrámového podzemí a na kůr osobně dopravovala a předávala Vladimíru Petřkovi. Během zatýkání 17. června 1942 využila nestřeženého okamžiku a v mezní chvíli raději volila dobrovolnou smrt, která se tak stala posledním statečným činem jejího nesmazatelného života. Alois Moravec byl celoživotní vlastenec a věřící křesťan. Ve 20. letech byl osloven reformním úsilím formující se Církve československé, do které přestoupil s celou svou rodinou. Když se Moravcovým narodil v roce 1921 syn Vlastimil, pracoval jeho otec v Čerčanech. Mladá církev tam tehdy ještě neměla svůj sbor, proto byl novorozenec Vlastimil pokřtěn v místní kašně na náměstí. Alois Moravec obstarával pro vojáky z výsadkových operací

ubytovatele a podporovatele v řadách drážních zaměstnanců. Po Čurdově zradě byl 17. června 1942 zatčen. S ostatními nejbližšími podporovateli a příbuznými parašutistů byl po vyšetřování deportován do Malé pevnosti Terezín, kde se všemožně snažil fyzicky i duševně podírat jednadvacetiletého Aťu. Po odsouzení k trestu smrti byl pouhé dvě minuty před svým synem Vlastimilem v Mauthausenu 24. října 1942 popraven.

Syn Vlastimil zvaný Aťa patřil k nejbližším pražským podporovatelům parašutistů, kteří zde v rámci výsadkových operací plnili své vojenské úkoly. Aťa pro ně obstarával kurýrní spojení, osobně se účastnil i několika akcí: např. operace Cannonbury (letecký útok RAF na zbrojní výrobu v Plzni) či pokusu vyzvednout operační materiál z místa seskoku skupin Bivouac, Bioscop a Steel u dvora Požáry poblíž Krivoklátska. Zatčen byl po fingovaném telegramu gestapa, neboť se v době razie v Biskupcově ulici zdržoval mimo Prahu. Po těžko představitelném mnohahodinovém brutálním výslechu se od něho vyšetřovatelé dozvěděli o úkrytu „sedmi statečných“ v pravoslavném chrámu sv. Cyrila a Metoděje. Útrap nebyl ušetřen ani po transportu do Malé pevnosti Terezín. Popraven byl 24. října 1942 v 15:10 hod. v Mauthausenu.

Druhý syn Moravcových Miroslav v prosinci 1939 opustil protektorát. V únoru 1940 se dostal k československému vojsku v Agde a byl přidělen k letecké skupině. Záhy byl již v hodnosti svobodníka přemístěn do střediska československého letectva v Bordeaux. Francouzskou půdu opustil 20. června 1940. U Royal Air Force působil od 30. července 1940. Postupně se dostal až k 310. čs. stíhací peruti. Dosáhl hodnosti F/Sgt – rotný. Den po spojenecké invazi do Normandie zahynul při přistávání, když jeho stroj začal ztrácet rychlost a šel tzv. do vývrtky. Je pochován na hřbitově v Chichesteru v hrabství West Sussex na jihu Anglie (č. sekce 159, 5. řada).

Do pomoci parašutistům, kteří našli útočiště v chrámu sv. Cyrila a Metoděje, se rovněž zapojili členové náboženské obce v Praze na Novém Městě v čele s kostelníkem Josefem Jeřábkem. Kostel-

ník „našim hochům“ – nevěděl přesně, komu pomáhá – od členů novoměstské náboženské obce obstarával a pravoslavnému kaplanu Petřkovi předával jídlo, šatstvo, potravinové lístky a peníze. Jeho unikátní vzpomínky z května 1945 mohly být napsány jen díky statečnosti Vladimíra Petřka, který neprozradil síť svých spolupracovníků, o nichž gestapo nevědělo.

Když v neděli 17. června 1945 vzpomínala žižkovská náboženská obec hrdinné smrti rodiny Moravcových, byl celý sbor naplněn hrdoostí věřících na památku statečných, kterým nebylo lhostejné, jakým zlem jsou obklopeni. Kéž i dnes dokážeme druhým pomáhat nést jejich kříže a učinit je tak lehčími.

Martin Jindra

Sbírka pro Maxíka

Dobrý den, jsme rodiče malého Maxíka Butty, chlapečka s vzácným genetickým onemocněním - spinální svalovou atrofií 1. typu a podezřením na poruchu autistického spektra. Sbírku zakládáme na pořízení většího automobilu, bez kterého se bohužel neobejdeme. Maxova diagnóza zahrnuje neustálé dojíždění na terapie - neurorehabilitace, plavání, hipoterpapie, ABA terapie, kontroly u lékařů a lázeňské pobyty. Více informací o Maxovi získáte na facebookové stránce @maxuvzivot.

Sbírku najdete na stránkách:

www.donio.cz/vetsi-automobil-pro-maxika.

Děkujeme!

Jonáš a Anežka Buttovi

Potřebujeme rebely v církvi?

Milí čtenáři, téma tohoto magazínového čísla Českého zápasu „Autority a rebelové“ je hodně široké, můžeme se na ně dívat z mnoha různých úhlů; přiznám se, že mě víc zajímá to druhé slovíčko, rebelové. Je rebelie v církvi žádoucí nebo je to spíš obtěžující fenomén, který sice trpíme, ale nebereme na něj ohled?

Když se řekne „rebel“, pravděpodobně si představíme povstalice, kteří bojovali proti útlaku a bezpráví, a kteří také většinou byli za své jednání a postoje tvrdě potrestáni. Byli mučeni, popraveni, a to způsoby velice krutými, aby měla jejich smrt dostatečný odstrašující účinek. Dlužno dodat, že ne vždy bylo zvoleno krajní řešení, někdy stačilo veřejné ponížení, ztráta majetku, zákaz činnosti, vyhnání...

V běžném životě se setkáváme s autoritami i rebely, a to snad ve všech oblastech lidské činnosti. Nejen v politice, také v oblasti vědy, v ekonomii, v kultuře a umění, ve vzdělávání a výchově, dokonce i ve sportu a samozřejmě také v církvi. Ani to nejracionálnější prosazování sebelepších zájmů nebývá totiž přijato s absolutním souhlasem všech dotčených stran. Vždycky se objeví někdo, kdo nebude souhlasit, nebo se přímo vzepře a pokusí se věci dělat po svém. Když je zase rebelie příliš, hrozí naprostá anarchie a kolaps systému. Francouzská revoluce je ukázkovým příkladem. Z rebelů se staly autority, proti kterým ale velice brzy povstali noví rebelové, a tak revoluce spolykala své vlastní děti (Pierre Vergniaud, 1753-1793).

Také v životě církve můžeme být svědky zápasu o moc a vliv. Církevní dějiny jsou plné příběhů jednotlivců, autorit i rebelů, kteří svými rozhodnutími změnili životy miliónů. Nedělejme si iluze, že církev je dokonalá a svatá. Co do podstaty ještě snad, ale co do formy nikoli. Proto se tu a tam objeví rebelové, kteří chtějí tu formu popravit anebo rovnou úplně změnit. Reformátoři. Ani naší církvi se rebelie nevyhýbá, ba co víc, stála u samého jejího zrodu. Tehdejší touha po reformě naplněna nebyla, vlastně ani naplněna být nemohla. A tak se z troufalosti katolických

kněží, kteří chtěli dosáhnout změn ve své církvi, stala troufalost mnohem větší – založení zcela nové církve...

Vzpomínám si na jednu vikariátní konferenci duchovních, na níž se jeden bratr farář ve svém příspěvku dotkl otázky apoštolské posloupnosti a vrátil se k oné „portugalské kauze“ a vyjádřil politování nad tím, že ze strany církevních autorit se celé věci nevěnovala dostatečná pozornost. Na to zareagoval jiný kolega, který se rozčilil a zvolal: „Tuto otázku jsme přece vyřešili přijetím zásady všeobecného kněžství! Je tady snad někdo, koho to ještě dneska zajímá?!“ A začal se zvedat les rukou... Ano, tato otázka nás ještě stále zajímá, protože musí! Dotýká se podstaty kněžství, dotýká se starodávných kořenů, ze kterých přece vyrostla i naše církev, nebo ne? A dokud ji skutečně zodpovědně nevyřešíme, bude se nám vracet jako bumerang.

Není to jen apoštolská posloupnost, je to mnoho dalších otázek, které jsme buď nevyřešili vůbec, nebo jenom tak napůl. Otázky pastorační v proměňujícím se světě okolo nás, jsou to otázky třeba ekonomické nebo organizační atd.

Prastará zásada, tuším, že pochází od sv. Peregrina, říká: „V podstatném shoda, v nepodstatném svoboda, ve všem pak láska“. To podstatné je ale třeba poctivě hledat a usilovat o shodu. Já jsem upřímně rád, že nějaké ty rebely a rebelky v naší církvi máme. Jednak totiž často poukazují na věci, které bychom měli přehodnotit, a jednak je to známka toho, že nám ty věci v církvi nejsou putna, a to je dobře. Naučme se rebelům naslouchat a znovu spolu s nimi promýšlet to, na čem naše církev stojí a co ji utváří. Ano, připustit potřebu změn a následně usilovat o jejich dosažení vyžaduje dávku odvahy a svým způsobem také dostatek psychické odolnosti. Ale nebojme se. Církev je sice lidská co do formy, ale co do podstaty je božská, máme tedy naději, že pokud k tomu přizveme ještě našeho Pána, postará se o to, co mu patří. Jsme toho (ještě) schopni? **Vlastimír Haltov**

REKREACE na statku v Maleticích

Apartmá ve staročeském statku v malebné vesničce Maletice na břehu Blance. 5000 Kč (týden pro rodinu s 1-2 dětmi). Kontakt: Marie Lamrová 774 503 142, lamrovamarie@seznam.cz.

Martin Tlustý

SETKÁNÍ MLADÝCH ČČSH

A JEJICH PŘÁTEL **B - R - N - O** 23. - 25. září 2022

ZEMĚ VYDALA SVÉ PLODY, ^{Ž67,7}
BŮH NÁM ŽEHNÁ, BŮH NÁŠ.

"SPOJENÍ FUNGUJE!"

IG: @SETKANIMLADYCHCCSH WEB: SETKANI-CCSH.CZ FB: MLADÍ ČČSH

